

Sygn. akt V U 576/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku w S. Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Ewa Sławińska- Klamann**

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Adamczyk-Podolska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013r. w Słupsku

na rozprawie sprawy

z odwołania G. L.

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

z dnia 11 lutego 2013 r. znak (...)

w sprawie G. L.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej G. L. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy począwszy od 28 grudnia 2012r. na okres 2 lat;

II. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz ubezpieczonej G. L. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona G. L. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 11.02.2013 roku, znak (...) przyznającej jej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 28.12.2012 r. tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego do dnia 30.11.2014 r.

Ubezpieczona domagała się zmiany decyzji i przyznania jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności, a w konsekwencji zmiany wysokości renty przyznanej przez organ rentowy. W uzasadnieniu odwołania podniosła, że jej stan zdrowia jest bardzo poważny co potwierdza szereg istniejących u niej jednostek chorób. Powyższe wynika wprost ze zgromadzonej dokumentacji medycznej i szczegółowych badań oraz zaświadczeń lekarskich.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych podnosząc, że zarówno lekarz orzecznik ZUS oraz komisja lekarska ZUS, po przeprowadzeniu badania lekarskiego uznali, że G. L. jest częściowo niezdolna do pracy do 30.11.2014 r., nie stwierdzając całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona G. L., ur. (...), lat 56 , księgowa. Obecnie nie pracuje.

G. L. legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności wydanym przez (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 15.02.2012 r. Jako symbol niepełnosprawności wskazano 10 N- choroby neurologiczne. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 09.2009 r. Orzeczenie wydano okresowo do dnia 31.03.2014 r.

Do dnia 27.12.2012 r. uprawniona była do pobierania zasiłku chorobowego.

W dniu 26.10.2012 roku ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/dowód: wniosek – k. 1-2 akt rentowych ZUS, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności –k. 7 akt sprawy/

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 29.11.2012 r. uznał G. L. za częściowo niezdolną do pracy do 30.11.2014 r. Jako datę powstania niezdolności do pracy wskazano 01.11.2012 r. Ubezpieczona złożyła sprzeciw do Komisji lekarskiej, która orzeczeniem z 15.01.2013 roku uznała, że stwierdzone objawy chorobowe i stopień ich nasilenia czyni ubezpieczoną częściową niezdolną do pracy do 30.11.2014 r.

Na tej podstawie organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 11.02.2013 roku przyznał ubezpieczonej od 28.12.2012 r. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30.11.2014 r.

/dowód: orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 29.11.2012 r. – k. 12 akt rentowych ZUS, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15.01.2013 r.– k. 14 akt rentowych ZUS, zaskarżona decyzja ZUS z dnia 11.02.2013 r. – k. 21-22 akt rentowych ZUS/

Ubezpieczona domagała się przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na dalszy okres.

Stwierdzone u ubezpieczonej schorzenia neurologiczne tj. stwardnienie rozsiane, przebyta operacja guza złośliwego prawej okolicy czołowej mózgu z następową łożą pooperacyjną i utrzymującymi się resztkami guza oraz nieznaczne zmiany zwyrodnieniowe czynią G. L. całkowicie niezdolną do pracy na okres 2 lat, od czasu złożenia wniosku o rentę.

Biegła podniosła, że od czasu rozpoznania stwardnienia rozsianego utrzymuje się niedowład spastyczny lewostronny. Z wywiadu ubezpieczonej wynika, że od czasu urazu głowy w kwietniu 2012 r. siła lewych kończyn pogorszyła się. Z powodu guza złośliwego mózgu i po operacji doszło do uszkodzenia okolicy czołowej mózgu, co objawia się zaburzeniami pamięci i koncentracji. Zaburzenia te czynią ubezpieczoną niezdolną do pracy umysłowej, a zaburzenia ruchowe do pracy fizycznej. Biegła z powyższych powodów nie podzieliła stanowiska Komisji Lekarskiej ZUS.

/dowód: akta sprawy : opinia sądowo-lekarska z dnia 22.05.2013 r. – k. 33-34 /

Ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy od 28.12.2012 r. tj. od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego na okres 2 lat.

/dowód: opinia biegłej neurolog j/w/

Organ rentowy pismem z dnia 21.06.2013r. oświadczył, że nie wnosi zastrzeżeń do opinii biegłego neurologa

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej G. L. zasługuje na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego tj. od dnia 28.12.2012 r.

Spełnianie przez ubezpieczoną pozostałych przesłanek określonych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) nie było przez organ rentowy kwestionowane.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy, który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 w/w ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sporne między stronami było czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego tj. od dnia 28.12.2012 r. Organ rentowy w zaskarżonej decyzji uznał G. L. za częściowo niezdolną do pracy okresowo tj. od 28.12.2012 r. do 30.11.2014r.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe na okoliczność ustalenia czy G. L. jest od dnia 28.12.2012 r. całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej, dopuszczając dowód z opinii biegłego lekarza sądowego neurologa jako odpowiedniego ze względu na schorzenia ubezpieczonej.

Biegła neurolog uznała, że ubezpieczona z uwagi na występujące u niej schorzenia neurologiczne jest całkowicie niezdolna do pracy na okres 2 lat.

Sąd Okręgowy dokonał sprawdzenia przesłanek, którymi kierowała się biegła, jak i dokonał kontroli prawidłowości jej rozumowania.

Sąd uznał opinie biegłego lekarza neurologa za wiarygodny dowód w sprawie i w pełni podzielił ustalenia oraz wynikające z niej wnioski. Opinie ocenił jako rzetelną, fachową i obiektywną. Została bowiem sporządzona przez lekarza o specjalizacji odpowiadającej schorzeniom zdiagnozowanym u wnioskodawczynie, posiadającego bogatą wiedzę medyczną oraz znaczne doświadczenie zawodowe. Opinia biegłego zawiera kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu zdrowia wnioskodawczynie i uwzględniają wpływ wszystkich rozpoznanych u niej schorzeń na zdolność do pracy, jednocześnie zawiera przekonujące uzasadnienie w zakresie rozpoznanych schorzeń oraz przyczyn, dla których wnioskodawczynie powinna być uznana za całkowicie niezdolną do pracy. Zdaniem Sądu, opinia biegłego w rozpoznawanej sprawie, została wydana na podstawie właściwych przesłanek (badań lekarskich, zaświadczeń o stanie zdrowia i przebytych leczeniach). Zważyć należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (orz. Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I KKN 44/96, niepubl.). Według wyroku Sądu Najwyższego z 14 marca 2007

r., III UK 130/06, LexPolonica nr 1871267 (OSNP 2008, nr 7-8, poz. 113) opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii. (tak postanowienie SN 2000.11.27. I CKN 1170/98 OSNC 2001 nr 4 poz. 84) Niewątpliwie w niniejszej sprawie opinia biegłego neurologa jest stanowcza i zdecydowana.

W niniejszej sprawie organ rentowy nie wnosił żadnych zastrzeżeń do opinii biegłego neurologa, a zatem Sąd pominął dowód z opinii sądowo-lekarskich biegłych lekarzy psychiatry, onkologa oraz internisty uznając ten dowód za zbędny do rozpoznania niniejszej sprawy. Schorzenia występujące u ubezpieczonej są typowo neurologiczne, a zatem powoływanie innych biegłych przedłużyłoby jedynie przedmiotowe postępowanie.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zważyć należy, że konkluzja opinii biegłego neurologa jest wynikiem logicznego wnioskowania. Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków nie budził zastrzeżeń Sądu i w połączeniu z kryterium zgodności z zasadami logiki, wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii, wydaną opinię należało uznać za przekonujący dowód w sprawie. W ocenie Sądu ustalenia zawarte w opinii biegłego neurologa i wnioski tej opinii są logiczne, spójne i w wystarczający sposób wyjaśniają zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych.

Sąd rozpoznając sprawę miał na uwadze, że o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy decyduje taki stopień nasilenia schorzeń, który obiektywnie - na podstawie opinii biegłych specjalistów, czyni osobę ubezpieczonej co najmniej częściowo niezdolną do pracy. Aktualnie stopień nasilenia rozpoznanych u G. L. schorzeń, uzasadnia uznanie jej za całkowicie niezdolną do pracy okresowo.

Reasumując, w ocenie Sądu w kontekście ustaleń i wniosków wynikających z opinii biegłego neurologa, w zestawieniu z dokumentacją medyczną i pracowniczą w przedmiotowej sprawie należy uznać, iż ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy od dnia 28.12.2012 r. tj. od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego na okres 2 lat.

Z tych racji natury faktycznej i prawnej, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej G. L. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy począwszy od 28.12.2012 r., na okres 2 lat, o czym orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 i 108 § 1 k.p.c. zasądzając od organu rentowego jako przegrywającej sprawę koszty poniesione przez ubezpieczoną G. L. tytułem zastępstwa procesowego. O zasądzenie tych kosztów pełnomocnik ubezpieczonej wnosił na rozprawie przed SO w Słupsku w dniu 24.09.2013 r. (v.

k. 56-56 v. akt sprawy (00:04:50-00:08:26). Sąd zasądził kwotę 60 zł stanowiącą minimalne wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego adwokatem należną w sprawach o świadczenie z ubezpieczeń społecznych tj. w oparciu § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.